

РЕШЕНИЕ

№ 6514

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 05.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6858** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Р. А., гражданка на И., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, офис 226, чрез представител по пълномощие адв. Д. Т., срещу решение № 7557/22.06.2022 г. на заместник-председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ - МС/, с което на жалбоподателката е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са въведени оплаквания, че изложените от оспорващата факти не са анализирани изцяло, което довело до неправилни правни изводи за липса на предпоставки за предоставяне на статут по чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Конкретно се поддържа неправилност и необоснованост на преценката на органа по отношение на заявените от жалбоподателката обстоятелства, свързани с промяната на религиозната ѝ принадлежност и на споделеното от жалбоподателката насилие, упражнявано от страна на съпруга ѝ, като проблеми от „семеино-битов“ характер. Твърди, че ДАБ е проявила чист формализъм по отношение на насилието и специфичната ситуация на жените в И.. Поддържа се, че административният орган е допуснал съществено нарушение, след като на нито един етап не е извършил идентификационна проверка за уязвимост по смисъла на §1, т.17 от ДБ на ЗУБ. На следващо място се сочи, че

направеният анализ на обстановката в страната на произход и по-специално по отношение на ситуацията на жените в И. е незадълбочен и едностранчив, в резултата на което не била направена преценка за наличието на хуманитарни причини по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ. Не се претендират разноски. Искането до съда е за отмяна на акта и за връщане на преписката за ново произнасяне на административния орган.

В съдебно заседание жалбоподателката, чрез адв. Ф., поддържа жалбата. Сочи, че молбата за закрила е провокирана от обстоятелството, че в страната си по произход, жалбоподателката е подложена на непрестанни заплахи за убийство от бившия ѝ съпруг и от брат ѝ. Твърди, че брат ѝ не веднъж я пребивал до припадък, поради заявеното от нея желание да бъде покръстена. Посочва, че нейните близки – бивш съпруг и цялото ѝ семейство не уважили това нейно желание. Сменила религията си, след като пристигнала в България, но по законите на тяхното семейно и приятелско общество тази нейна постъпка се наказва със смърт. Жалбоподателката /лично чрез преводач/ споделя, че се е установила в България, научила езика и няма нужда от нищо друго. Твърди, че избягала от И., заради заплахите, както и, че ако я върнат там, ще я върнат при заплахите. За децата споделя, че няма да ѝ бъдат върнати. Твърди, че бившият ѝ съпруг и до момента я заплашва, че ще стори нещо на децата, ще ги тормози, тъй като тя е избягала. Счита, че неговото поведение се дължало на това, че прекъснала всякаква връзка с тях.

Ответникът, заместник-председателят на ДАБ, чрез представител по пълномощие юрк. П., отрича основателността на жалбата и акцентира върху обстоятелството, че жалбоподателката мотивира молбата си за закрила с проблеми, свързани с нейния бивш съпруг, смяна на религията и проблеми с брат ѝ. Обръща внимание на обстоятелството, че жалбоподателката е заявила желание да достигне до Ф., като посочва, че в случая се касае за мигрант, а не за бежанец. Не претендира разноски.

Заклучението на прокурора от СГП е за законосъобразност на оспорения акт.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба, вх. № 816/14.05.2021 г. за международна закрила /л.131/, подадена от жалбоподателката. На същия ден е съставен регистрационен лист (л.129), в който е отразено, че кандидатът е гражданка на И., [дата на раждане] в [населено място], арабка, мюсюлманка, с начално образование, безработна, владееща арабски език, разведена, без документи за самоличност. С подпис на чужденката е удостоверено, че текстът бил преведен на арабски и не съществували комуникационни пречки.

Съставена е Е. дактилоскопна карта № [банкова сметка] от 13.05.2021 г. (л.121). Лицето е запознато срещу положен подпис с писмени указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, както и със списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци (л.124).

Пред административния орган са проведени две интервюта с молителката, с рег. номера, както следва: рег. № УП17077/20.08.2021 г. и рег. № УП 17077/17.09.2021 г.

В интервю от 20.08.2021 г. (л.57-59) оспорващата е потвърдила данните, отразени в регистрационния лист. Разказала, че националният ѝ паспорт останал в И., поради което разполагала само с фотокопие, че е разведена от 15.10.2020 г. и има три деца, които след развода са останали при баща им. Родителите ѝ и двамата ѝ братя – А. и Х.

били във Ф., а третият ѝ брат – Х. живеел в И., Б.. През 2015 г., родителите и двамата ѝ братя подали молба за закрила във Ф., по която имало постановен отказ, който обжалват. Не била осъждана, нямала проблеми с властите в И.. Посочила е, че не е била изтезавана, но към нея имало отправени заплахи от брат ѝ и нейни роднини, които били на лично основание. Отрекла е наличието на проблеми, породени от етническата ѝ принадлежност. По отношение на изповядваната от нея религия, твърдяла, че имала проблеми, защото приела християнството. Майка ѝ и баща ѝ също приели християнството, но не знаела точно кога. За себе си споделила, че го приела през 2019 г. Споделила е, че брат ѝ Х. ги заплашвал и се заканвал, че ще ги убие. Знаела, че в Б. има християнска църква, която обаче не е посещавала, поради предпазливост. За бежанската си история, споделила, че напуснала И. на 15.04.2021 г., легално, след което влязла в Турция с шведски паспорт. След влизането ѝ на територията на Република България, на 17.04.2021 г., КПП органи се усъмнили в снимката на представения от нея шведски паспорт и я задържали. Завила, че за първи път напуснала И. и подавала молба за закрила. Споделила е, че била бита и изтезавана от бившия си съпруг. Докато били разделени временно, той продължил да я тормози. Взел насила децата от апартамента, в който живеели и повече не ги върнал. Тогава тя напуснала апартамента и отишла да живее при баба си в Б.. При баба си била за кратко, след което брат ѝ Х. я взел и я настанил в апартамент в същата кооперация, в която живеел със семейството си. Споделила, че не е виждала децата си от септември 2020 г. Запитана, изброила основните християнски празници и споделила, че мотивът ѝ да приеме християнската вяра бил, че в християнството има прошка. Категорично отказала да се завърне в И., тъй като желанието било да живее на спокойно място.

В интервюто от 17.09.2021 г. /л.35-37/, жалбоподателката споделила, че крайната цел на пътуването ѝ била да достигне до Ф., за да е при семейството си. За решението да промени религиозните си възгледи посочила, че била повлияна от майка си, както и, че членовете на цялото ѝ семейство били християни. За несъответствието между това твърдение и посочените данни, отразени в регистрационния лист споделила, че имала проблеми с преводача. Разказала по-подробно за решението си да приеме християнството, като посочила, че в началото майка ѝ била християнка и я карала да приеме тази вяра. След това започнала да чете и да слуша лекции в ютуб и така се убедила, че това е нейната религия. Споделила, че нямало как да се покръсти в И., но на 07.06.2021 г. се покръстила в България. Уточнила, че след година колебания и проучвания се убедила, че християнството е единствената религия. Изброила християнските празници Велики петък, В., Р. Х. и В. Х. и се прекръстила правилно. Изложила твърдения, че имала проблеми, заради изповядване на християнството, като дори това била причината за развода ѝ. Пояснила, че след като споделила за интереса си към християнството на съпруга си, той започнал да я бие и измъчва, за да я отклони от това нейно решение. Тогава започнали и проблемите. Посочила, че това се случило през 2019 г. Разказала също, че при опит да се покръсти в И. ѝ казали, че е опасно и покръстване се извършва само на новородени. Споделила, че я посъветвали да се покръсти извън И.. За отношението на правителството и обществото към хора, приели друга вяра, споделила, че не се приема добре. Това била причината съпругът да ѝ отнеме децата, а в случай, че се върнела, щял да я убие. Споделила, че според исляма, хората, които си сменяли религията следвало да бъдат убити, но не знаела как стои въпросът според правителството. Заплахи за религиозните си убеждения получавала само от съпруга си, тъй като била споделила само на него за намерението си. След

развода разбрали и други хора, но не посмяла да потърси помощ, защото не вярвала, че някой ще ѝ помогне. В това интервю споделила, че след развода се върнала да живее при брат си Х., който също бил против християнската ѝ вяра, за която разбрал след развода ѝ. Споделила, че докато била при него, след като чул, че говори с родителите си за религия, ѝ счупил телефона. Уточнила, че единият ѝ брат – Х. също сменил религията си, след като заминал във Ф., но другият – А. останал мюсюлманин. За местоживеенето си в И. споделила, че след развода живяла около месец при брат си Х., но след проблемите с него се преместила при нейна приятелка, която ѝ помогнала за пътуването. Уточнила, че проблемите с брат ѝ не били свързани само с религията. Разказала, че когато ѝ счупил телефона, ходила при техник, с когото започнала връзка, а след като брат ѝ разбрал ги набил и двамата. Обяснила, че проблемът бил свързан с честта. Посочила, че единствените ѝ роднини в И. са брат ѝ Х., при когото не може да се завърне, както и бившият ѝ съпруг, при когото са трите деца, с които не поддържа връзка. Споделила, че правителството нямало специално отношение към разведените жени, но обществото не гледало на тях по добър начин. За причините, провокирали напускането ѝ на И. посочила, че били свързани с проблемите, които имала със съпруга си, породени от християнската ѝ вяра, както и тези, които имала с брат си, провокирани от връзката ѝ с техника. Приложила кореспонденция между родителите и братята ѝ, в която имало заплахи. Пояснила, че братята ѝ коментирали, че изложила честта на семейството с връзката си с техника и трябвало да бъде убита. Споделила, че семейството ѝ не е било заплашвано, заради смяната на религията. Потвърдила, че заплахите били единствено от бившия ѝ съпруг и от брат ѝ. Посочила, че в момента нямало заплахи към нея, тъй като не поддържала връзка с тях, откакто напуснала И.. По-нататък в интервюто разказала, че по времето, когато родителите ѝ напуснали И., нямало как да замине с тях, тъй като имала семейство. Посочила, че причината за заминаването на родителите ѝ били трудните условия на живот в И.. Подала молба за закрила, защото била задържана, но иначе със сигурност би продължила пътуването си към Ф.. Към настоящия момент мислела да се установи в България и дори да започне работа. Отново заявила, че в никакъв случай не би се завърнала в И., защото ще бъде убита и дори би предпочела да се самоубие пред алтернативата да се върне в И..

Към административната преписка е приложена справка (л.27-31), актуална към 30.09.2021 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ, включваща обстановката в Република И. по въпроси, свързани със спазването на човешките права и отношението на правителството и обществото към лица, приели християнството. В нея се споменава, че е налице липса на разследване и отговорност за насилие над жени, престъпления, включващи насилие срещу членовете на етнически малцинствени групи, насилие, насочено към ЛГБТИ общността, дискриминация при заетостта на мигранти, жени и хора с увреждания. Посочено е, че към ЛГБТИ общността се наблюдават т.нар. „престъпления на честта“. По отношение на религията е посочено, че в Иракският наказателен кодекс не е налице забрана за промяна на религиозната принадлежност от ислям към християнство, но няма законови способности за промяна на религиозния статус, в резултата на което в националната лична карта дори и след промяна на вероизповеданието притежателят се идентифицира като „мюсюлманин“. По-нататък в справката (л.30) е посочено, че Министерство на вътрешните работи поддържа 16 полицейски звена за защита на семейството, разположени в отделни сгради на полицейските участъци в цялата

страна, предназначени за разрешаване на битови спорове и създаване на безопасни убежища на жертви на сексуално и/или основано на пола насилие. Посочено е, че законът допуска „честта“ като законна защита при насилието над жени, а така наречените „убийства на честта“ остават основен проблем в цялата страна. Правните разпоредби ограничават присъдите за убийство до максимум три години лишаване от свобода, ако мъж е подсъдим за убийство на съпругата си, поради съмнение в извършване на прелюбодеяние. Съгласно закона, бащата е настойник на децата, но на разведена майка може да се даде попечителство на деца ненавършили 10 годишна възраст. По отношение на икономическия статус на разселените жени, самотните жени и вдовиците е посочено, че положението на същите е уязвимо и са подлагани на икономическа експлоатация и дискриминационни условия на заетост. По данни от доклад от ЕСПОУ, жените, живеещи сами са изложени на висок риск от насилие.

От представената кореспонденция между майката на жалбоподателката и братята ѝ Х. и А. /л.31-34/ е видно, че братята считат постъпката на сестра си за позорна - Х. към майка им: „тя избяга“, „мисли само за себе си“; А. към майка им: „да я оставим да ходи на пазар в един часа през нощта ...“, „трябва да умре..“, „казах на Х., ако той не я бие (убие), аз ще дойда и ще го направя“, „това е позор“.

При тези факти и обстоятелства, административният орган е постановил оспореното решение (л.21-24). В него е приел, че в административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителката. Причините за напускане на страната, според органа, били от личен и семейно-битов характер, а молбата за закрила била подадена едва след задържане на лицето, като действителното желание на молителката било да достигне до Ф.. Прието е, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като молителката не е декларирала членове на семейството ѝ да имат предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което за нея не били налице предпоставките за предоставяне на международна закрила по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ. На следващо място, органът преценил, че посочените от молителката мотиви не могат да бъдат оценени като хуманитарни, с оглед предоставянето на статут по чл.9, ал.8 от ЗУБ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на ДАБ е връчено на чужденката на 05.07.2022 г., жалбата е подадена до съда на 13.07.2022 г., в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт и съдът намира жалбата за допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган при условията на делегация, съгласно чл.52 ЗУБ - заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет/заповед № 03-15/03.05.2022г. на председателя на ДАБ/ л.25/.

Решението е поставено в установената от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Спазени са националните и съюзни стандарти за приемането на оспорващата като кандидат за международна закрила.

Разяснена и осигурена и е възможността да кандидатства за международна закрила,

видно от подадената молба вх. № 816/14.05.2021г. до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да се предостави международна закрила. Това желание е заявено лично от чужденеца, пред длъжностно лице от ДАБ съобразно чл.58, ал.3 ЗУБ. Тя е регистрирана в ДАБ, открито и е лично дело съгласно чл.61, ал.2 ЗУБ. Едновременно с извършване на регистрацията на жалбоподателката е връчен екземпляр от Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България. Така тя е информирана за процедурата, която ще се прилага в последователните ѝ фази; правата и задълженията в хода ѝ; последиците при неспазване на неговите задължения и/или при отказ да сътрудничи на ДАБ; основанията за спирането и прекратяването ѝ. Връчен и е списък с адресите на Представителството на ВКБООН и Мисията на Международната организация по миграция в Република България, както и на неправителствени организации, които работят с бежанци и чужденци, подали молби за статут. По този начин е дадена изискуемата се от чл.58, ал.6 ЗУБ безплатна правна и процедурна информация относно реда, по който ще се разгледа, на език, за който има разумни основания да се смята, че разбира, в срок, позволяващ и да упражни правата си, гарантирани и като на кандидат за международна закрила, и да изпълни задълженията си в това качество.

Не се твърди и не се установява интервюирането на търсещата закрила да е извършено при условия, които не гарантират поверителност. Взети са необходимите мерки то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи по последователен начин, максимално изчерпателно всички свои основания за търсената закрила. За това свидетелства съдържанието на протоколите за поведени интервюта, в хода на които оспорващата е могла да представи всички елементи, обосноваващи молбата и. Следователно и по своята структура като последователни фази, и като отделни извършени в хода ѝ действия, тази процедура за предоставяне на международна закрила е надлежно проведена. Не са допуснати нарушения по чл.35 и чл.36 АПК – събрани са наличните по случая доказателства, изяснени са всички заявени от кандидата, взета е предвид актуалната обща информация за държавата на произхода и и е преценена сигурността и.

Решение № 7557/22.06.2022г. е издадено в писмена форма, мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата по произхода и. Взети са под внимание изтъкнатите от нея факти, оценена е в достатъчна степен общата обстановка в държавата по произход на база на информация от надеждни международни източници, които са посочени в цитираните в решението справки. Актът е произнесен след като е съобразено, че анализът на заявените обстоятелства сочи, че кандидатът е „мигрант“ и се позовава на основания извън предмета на ЗУБ; че молителката не сочи никакви причини за основателни опасения от преследване. Прямо нея в страната и по произход не е имало конкретни действия на преследване или тежки посегателства, не могат да бъдат установени лични опасения. Тя не е била принудена да избяга от И., а е заминала по свое желание, породено от стремеж към установяване в държава с по-висок стандарт в Европейския съюз - в случая Ф..

По хуманитарния статут в мотивите на Решение № 7557/22.06.2022г. е прието, че не са налице предпоставките за предоставяне му по чл.9, ал.1, т 1 и т.2 ЗУБ. Чужденката

не е заявила срещу нея да е имало наказателно преследване за престъпление ,за което националния закон предвижда смъртно наказание или екзекуция, върху нея да е оказвано насилие или да е била измъчвана или изтезавана в държавата и на произход. Анализирани са ситуацията в И. и е заключено, че по отношение на молителката не са налице каквито и да било основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на И. , където е пребивавала, би била изправена пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Случаят е разгледан и във връзка с възможността да прилагане на чл.9, ал.1 т.3 ЗУБ с позоваване на приобщената справка за ситуацията в И.. Съобразено е, че липсват предпоставките за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 ЗУБ, тъй като кандидатката не декларира членове на семейството ѝ да имат предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут , както и че не обосновава желанието си да получи закрила в Република България с хуманитарни причини по чл.9, ал.8 ЗУБ.

Основният принцип на бежанската закрила - принципът за "non-refoulement" (забрана за връщане) е прогласен в нормата на чл.4, ал.3 от ЗУБ – чужденец, влязъл в България, за да потърси закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Фактите и обстоятелствата, относими към основателността на молбата на чужденеца, търсещ закрила в държава членка на Европейския съюз, се оценяват съгласно Директива 2004/83/ЕО от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаване и правното положение на гражданите на трети държави като бежанци или като лица, които по други причини, се нуждаят от закрила.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ Република България предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Законово определение за понятието „преследване“ е дадено в чл.8, ал.4 и ал.5 на ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, отказ на съдебна защита, непропорционално или дискриминационно наказателно преследване или наказания. Необходимо е преследването да е характерно не изобщо за страната, а да е било насочено към конкретното лице, търсещо закрила. Поради това изложеното в бежанската история следва да се преценява конкретно и индивидуално.

В контекста на казаното по-горе, административният орган правилно е приел в оспореното решение, че представената бежанска история на А. Р. А. не обосновава предоставянето на бежански статут. Молителката отрича преследване, поради раса, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Като причина да напусне И. сочи конфликтите между нея и бившия ѝ съпруг, а след развода и с брат ѝ Х.. В проведените с

молителката интервюта, същата не споделя за тормоз от страна на бившия ѝ съпруг след развода на 15.10.2020 г., дори напротив, излага твърдения, че не поддържа никакви контакти с него. От споделената бежанска история не може да се направи извод, че конфликтите с брат ѝ Х. са били провокирани от увлечението ѝ по християнската религия, още повече, че в първото интервю от 17.09.2021 г., молителката е заявила, че всички от семейството ѝ са християни. Независимо от констатираните противоречия по този въпрос при сравнение на споделеното от А. в двете интервюта („всички от семейството ми са християни“ и „брат ми А. и Х. не са християни“) , то видно от представените фотокопия, няма конфликт между роднините, приели християнството (майка ѝ) и двамата ѝ братя А. и Х., които са мюсюлмани. Отделно от горното, по данни от приложената справка на дирекция „Международна дейност“ е видно, че според Конституцията на Република И. последователите на всички религии са свободни да практикуват своите религиозни обреди и въпреки, че смяната на религията не се приема добре от традиционното общество, то на територията на И. живеят около 250 000 християни. На следващо място, молителката е споделила, че в И. не е ходила на църква, а е слушала за клипчета в ютуб, като прави впечатление, че на територията на Република България, след покръстването ѝ, посвещаването на християнската религия продължава да се практикува от молителката през интернет платформи (арг. писмо от пастор л.48). В същата справка е посочено, че Министерство на вътрешните работи поддържа 16 полицейски звена за защита на семейството, разположени в отделни сгради на полицейските участъци в цялата страна, предназначени за разрешаване на битови спорове и създаване на безопасни убежища на жертви на сексуално и/или основано на пола насилие, но няма данни търсещото международна закрила лице да се е обърнало към националните власти за решаването на споделените от нея проблеми. Съобразявайки горните обстоятелства, съдът счита, че правилно административният орган е намерил тези причини за лични и от семейно-битов характер. Съмнения в мотивите на чужденката внася и фактът, че целта на пътуването ѝ била да достигне до Ф., където живеели родителите ѝ и братята ѝ Х. и А., за да избяга от насилието и заплахите за убийство, отправени ѝ от роднини в И.. Същевременно, от представените от нея фотокопия на разговори между майка ѝ и брат ѝ А. се установява, че именно той изразява намерение „да я убие“.

Предвид изложено, съдът приема, че жалбоподателката не заявява твърдения, релевантни за приложението на чл.8 ЗУБ, с оглед на което съдът намира, че представените факти и обстоятелства не представляват основание за предоставяне на статут на бежанец по цитираната разпоредба.

Относно отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът намира, че оспореното решение е правилно и в тази си част и е в съответствие със закона - чл.9 от ЗУБ.

Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Молителката действително излага твърдения в тази насока, като посочва, че „ще бъде убита“, но заплахите са от бившия ѝ съпруг. Във връзка с твърденията за закани от брат ѝ Х., от посочените по делото фотокопия, преведени на български език, е видно,

че между майката ѝ и двамата ѝ братя Х. и А. са проведени разговори, в които братята ѝ излагат възмущение от желанието на сестра им да излезе през нощта „да я оставим да ходи на пазар в един часа през нощта ...“, което не е възприето в традиционното им общество. От разговорите личи, че братята и майка ѝ приемат това нейно поведение за позорно, като в писмената комуникация действително се съдържат закани за убийство, но от контекста на целия разговор, същите биха могли да бъдат определени като изказвания под силен афект, с цел разграничаване от неприемливото поведение на жалбоподателката, което според семейството ѝ е в разрез със семейните ценности (арг. А.: „не искам повече да я споменавам“ и Х.: „сигурно ще се поболее (за баща им), тя мисли само за себе си...“). Ето защо, съдът счита, че твърденията за заплахи, застрашаващи живота на жалбоподателката не кореспондират със събраните в хода на производството доказателства. Жалбоподателката не представи доказателства за да убеди съда в основателността на молбата си за международна закрила на основание, че при връщането и в И. ще бъде подложена на забраненото третиране по чл.2 и чл.3 ЕКЗПЧ или в нарушение на принципа за забрана за връщане" по чл.33 от Женевската конвенция за бежанците, чл.4, ал.3 ЗУБ, чл.18 от Хартата за основните права на ЕС, относими към предоставянето на хуманитарен статут по чл. 9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. За да се предостави хуманитарен статут на оспорващата съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, кандидатът трябва да е изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция; или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Неоснователни са доводите, че административния орган не е събрал относимата към страната по произход информация. Ноторно известно е обстоятелството, че в И. не е налице въоръжен вътрешен или международен конфликт и обществената ситуация не може да се квалифицира като обуславяща извод за безогледно насилие. Законодателството, касаещо човешките права като правото на живот, на свобода и сигурност, наред с политическите права, ролята на парламента и правителството за спазването им, препоръки и доклади за спазването на правата, данни за нарушението на тези права, съставляват основно съдържание в приетата по делото и обсъдена по фактите справка на Дирекцията към ДАБ за ситуацията в И.. В контекста на критериите по чл. 8, ал. 2, т.1-4 ЗУБ, в мотивите на оспореното решение са направени изводи за степента, в която държавата в И. предлага защита срещу преследване и полага усилия за опазване на реда, сигурността и защита на правата на своите граждани. Не е налице и заплахата спрямо оспорващата, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл. 9, ал. 3 от ЗУБ.

Въз основа на анализа на данните по делото съдът по фактите приема, че оспорващата не заявява причини, относими към разпоредбата на чл.8 ЗУБ като основание за молбата си за международна закрила. А. Р. А. не отговаря и на условията за субсидиарна международна закрила по чл.9, т.1, 2 и 3 ЗУБ, поради което отказът по чл.72, ал.1, т.4 ЗУБ да и се признае хуманитарен статут е законосъобразен. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл.9, ал.6 и ал. 8 ЗУБ, доколкото оспорващата не декларира членове на семейството ѝ да имат предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, нито обоснова молбата си към властите на Република България с каквито и да е причини от хуманитарно естество. Без действителна нужда от субсидиарна закрила на което и да е от основанията за прилагане на този допълнителен режим на международна закрила, непредоставянето ѝ

на тази кандидатка не противоречи на материалноправните разпоредби, които я регламентират.

В процесния случай като е отказал да предостави на жалбоподателката статут на бежанец и хуманитарен статут, ответникът е постановил един правилен и законосъобразен административен акт. Последното обуславя неоснователност на подадената жалба, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл. 92 ЗУБ, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл.172,ал.2 АПК,съдът

РЕШИ :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Р. А., гражданка на И., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 7557/22.06.2022 г. на заместник-председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на жалбоподателката е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ